

ДІТЯМ ЦЕ ВЛАСТИВО.

ВТРАТЯТЬ ДІДУСЯ, БАБУСЮ
ЧИ ДОМАШНЮ ТВАРИНКУ —
І ЗАМИСЛЮЮТЬСЯ.

НАУКА,
УРА!

НЕНАВИДЖУ
МУЗЕЇ.

ПРЯМО АЖ
НЕНАВИДИШ?

ТА КОЛИ Я ЗАДУМАЛАСЯ,
ТО ВЖЕ НЕ ЗМОГЛА ПРИПИНИТИ.

ЗАХОДЬТЕ
ПО ОДНОМУ.
ВИ Ж ЗНАЄТЕ, ЩО
ТАКЕ ЧЕРГА.

ЧЕРЕЗ ТІ ДУМКИ
Я НЕ МОГЛА СПАТИ.

ЛЕЖАЛА БЕЗ СЛУ Й УЯВЛЯЛА ВСІ
МОЖЛИВІ СЦЕНАРІЇ СМЕРТІ ЛЮДЕЙ
ІЗ МОГО ЖИТТЯ, ДОКИ НЕ ПОЧИНАЛА
ЗАДИХАТИСЯ ВІД ЖАХУ.

Я ПРОБУВАЛА НЕ ДУМАТИ
НІ ПРО ЩО. ОЧИСТИТИ РОЗУМ.
УЯВИТИ ЗАМІСТЬ СТРАХУ
БІЛИЙ ШУМ.

ОТОДІ Я Й ПОЧАЛА
СЛУХАТИ МУЗИКУ.

ЯКЩО БАЧИЛА ЙОГО,
ТИ ВЖЕ ТРУП.

ТОГО ДНЯ, КОЛИ РОЗБИВСЯ
АВТОБУС, УСЕ МОЄ ЖИТТЯ
ПЕРЕД ОЧИМА НЕ ПРОМАЙНУЛО.

АЛЕ ВІДОДІ Я ЩОДНЯ
БАЧУ СВОЮ СМЕРТЬ.

ЧАС ЇЇ ЗМІНИТИ.

